

намѣренъ отъ сливетеца Анастасъ *Дукиади* (Дучевъ) въ Жеравна. Въ 1838 г. той го прѣдалъ на Априловъ въ Одеса; отъ тамъ отишълъ у Н. Мурзакевичъ и се изгубва.

Горѣпоменатиятъ *Серафимъ* не е извѣстенъ за насъ. Отъ името му, обаче, се вижда, че е билъ духовно лице, и че ще е свещенодѣйствувалъ въ града и то по „славянски,“ като сжщеврѣменно е и учителствувалъ. Нишка отъ това може да се съзре у твърдението на другъ Сливенецъ, Ив. Добровски, какво неговиятъ учителъ Даскалъ Николаки, около 1817 г., пакъ въ Сливенъ, е знаялъ *славяно бългорската* писменность и разправялъ на ученицитѣ си нѣщо изъ исторіята на *славянскитѣ народи*. Читателтъ може да се сѣти, че тая история за българи отъ тоя родъ професия не можеше да бжде друга, освѣнъ Паисиевата, отъ която сливенецътъ *Серафимъ*, вѣроятно учителъ на самия Николаки, намѣрилъ „много полза за Българи.“ (Ср. биогр. на *Ив. Добровски*, Бпр. VII — VIII). Самъ Добровски изповѣдва, че съзнанието му за *българинъ* лежи въ врѣме на сливенското му ученичество. Отъ тукъ и отъ по-долу ще се види, че пробуждането на сливенци е почнало много по-отрано, отколкото на прѣвъ погледъ се види.

За свѣтски учители по „славяно-български“ въ Сливенъ нищо не се знае до началото на XIX-я вѣкъ. Както на всѣкъждѣ по България до това врѣме, ролята на даскали сж играли свещеницитѣ, а такива е имало доста въ Сливенъ и то все българи. Прѣди всичко, тукъ се намирали три черкви: Св. София, Св. Димитъръ и Св. Никола, па вѣнъ отъ това, въ града сж прѣбивавали и духовници отъ българскитѣ мѣнастири на Св. Гора. Въ самия кварталъ Клуцохоръ има махала, която носи професионалното име „Попска.“ Тукъ се подвизавали серия български свещенници, между които и такива, които боравили съ перо. Така, говори се за нѣкой си попь *Александрия*, който билъ „много ученъ“ и прѣвелъ грѣцкото евангелие на „славянски“ съ „червени букви.“ Тоя попь *Александрия*, който живѣлъ въ Попската махала, съ правнукъ до кждѣ 1870 г., попь *Юрданъ*, ни отнася къмъ края на XVIII-я вѣкъ и началото на XIX-я. Неговото „евангелие“ се е пазѣло въ народната Сливенска библиотека, но изгаря заедно съ нея въ 1877 г. По-нататкъ ще видимъ дали това евангелие е било първо по рода си, защото, дѣйствително, кждѣ 1825 г. първитѣ опити да се прѣведе грѣцкото евангелие на български били правени въ Сливенъ.

Между сливенскитѣ свещенници, като килийни учители имена на отдѣлни личности не ни сж познати. Сливенскитѣ килии сж били въ черковнитѣ дворове, както е билъ случая съ тия на Клуцохорската черква, къмъ източната страна на черквата, дѣто днесъ е ливницата за свѣщи. Обаче, днесъ и слѣда нѣма отъ тия килии. Прѣди всичко, и тритѣ Сливенски